

“Senyor, socorreu-me”

Senyals inequívocs de la vertadera Creu de Crist: la serenitat, un profund sentiment de pau, un amor disposat a qualsevol sacrifici, una eficàcia gran que dimana del propi Costat de Jesús, i sempre -de manera evident- l'alegria: una alegria que procedeix de saber que, el qui es dóna de veritat, és al costat de la Creu i, per consegüent, al costat de Nostre Senyor. (Forja, 772)

14 d'abril

Si voleu aprendre de l'experiència d'un pobre sacerdot que no pretén parlar més que de Déu, us aconsellaré que quan la carn intenti recobrar els seus furs perduts o la supèrbia -que encara és pitjor- es rebel·li i s'arbori, aneu corrents a aixopugar-vos en aquelles divines escletxes que, en el Cos de Crist, obriren els claus que el fixaren a la Creu, i la llança que li travessà el pit. Aneu-hi com més us commogui: descarregueu en les Ferides del Senyor tot aquest amor humà... i aquest amor diví. Que això es voler la unió, sentir-se germà de Crist, un consanguini seu, fill de la mateixa Mare, perquè és Ella qui ens ha menat fins a Jesús.

Afany d'adoració, ànsies de desgreuge amb una suavitat

assossegada i amb sofriment.
Esdevindrà vida en la vostra vida
l'afirmació de Jesús: *qui no pren la
seva creu, i em segueix, no és digne de
mi*. I el Senyor se'ns manifesta com
més va més exigent, ens demana
reparació i penitència, fins a
empènyer-nos a experimentar
l'anhel fervent de voler *viure per a
Déu, crucificat juntament amb Crist*.
*Però nosaltres duem aquest tresor en
vasos de terrissa, fràgils i
trencadissos, a fi que es vegi que la
grandesa és del poder de Déu i no pas
nostra. En tot patim tribulacions, i si
bé no ens angoixen, ens trobem
mancats de mitjans, encara que no
desesperats o sense recursos;
perseguits, per bé que no quedem
desemparats; abatuts, encara que no
fins a veure'ns perduts; sempre duent
arreu en el cos la mortificació de
Jesús.*

Ens imaginem que el Senyor, a més a
més, no ens escolta, que anem

enganyats, que només se sent el monòleg de la nostra veu. Ens trobem sobre la terra sense cap puntal i abandonats del Cel. Tot i així, és vertader i pràctic el nostre horror al pecat, encara que sigui venial. Amb la tossudesesa de la Cananea, ens prostrem submisament com ella, que el va adorar, tot implorant: *Senyor, socorreu-me*. Desapareixerà l'obscuritat, superada per la claror de l'Amor. (Amics de Déu, nn. 303-304)

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/dailytext/senyor-socorreu-me/> (29/03/2026)